

КАКВОТО ПОВИКАЛО, ТАКОВА СЕ ОБАДИЛО

Приказка

Един човък толкова оstarфъл, че не можел вече нито да работи нѣщо, нито да ходи. Легнал на постеля. Синът и снахата му го гледали месецъ-два, па имъ дотегнало. Единъ день синът му го свлѣкъл въ зимника и го оставилъ. Дълго лежалъ старецътъ тамъ, понеже никой не го поглеждалъ. Но толкова се замърсилъ, че почналъ да смърди чакъ изъ съседитѣ.

Тѣ не могли да търпятъ и се скарали на сина му. Той влѣзълъ единъ день при него, закачилъ го съ една дълга кука и го извлѣкалъ на двора. Оставилъ го на боклука и захвърлилъ куката. Детето му, което играло на близо, я взело и скрисло:

— Защо я криешъ тамъ, бе?
— попиталъ го бащата.

— Защото, — отговорило детето, — когато ти оstarфешъ като дѣдо, да те извлѣка съ нея.

Бащата нищо не казалъ. За-мислилъ се надъ думитѣ на детето и разбралъ, че не е постѣпилъ добре.

Влѣзълъ въ кѣщи, запалилъ огъня, стоплилъ вода, па повикалъ приятели, които му помогнали и внесли баща му вжтре. Измили го и облѣкли въ чисти дрехи.

Детето, като видѣло това, захвърлило куката.

— Защо я захвърли, Пешо?
— попиталъ го отново баща му.

— Защото, — отговорило детето, — не ми трѣбва вече. Вмѣсто да те извлѣчамъ на двора, ще те измия вжтре.

Владимиръ Зеленгоровъ

Който пѣе зло не мисли

Мазурка. — Пратъе — Вѣро Сивалъ

Не-бе-го е да-край-о-сито, зе-мта с-хва-ди цвѣ-та и
вѣ-вѣ-вѣ-та и до-мѣн зѣ-ни и пѣ-е пра-бѣ-та. и
вѣ-вѣ-вѣ-та и до-мѣн зѣ-ни и пѣ-е пра-бѣ-та.

Въ лазура пѣе чучулига,
въ ливади — морния косачъ,
щурци — по синура съ тинтява
срѣдъ черни орници — орачъ.

Навредъ, навредъ се носи пѣсень.
И тѣй вѣвъ всѣкоя душа
скръбта и мжката минава,
и идва свѣтла радостта.

О, чудна и влѣшебна пролѣтъ,
защо не можешъ ти безъ край
съ цвѣта и пѣсни да останешъ
въвъ родния ни хубавъ край.

Владимиръ Русалиевъ

УМНО КОНЧЕ ИМАМЪ

Селянинътъ Лозанъ трѣбваше да заведе момчето си въ града при лѣкаръ. Той изведе отъ обора коня си, оседла го, възседна го, взе момчето си въ пола и потегли.

Пѣтътъ минаваше презъ гори съ леки изкачвания и спускания. Бѣше валѣло, а сега грѣеше слънце и бѣше особено свежо и весело. Пѣтътъ бѣше усѣянъ съ шарени сѣнки отъ високитѣ дървета на гора-та, презъ които проникваше слънцето. На Лозана стана радостно и той слѣзе отъ коня, за да изкачи пешъ леката стрѣмнина. Той водѣше коня, защото конятъ бѣше буйничекъ и игривъ. Като изкачиха стрѣмнината, откри се хубава, привлѣкателна поляна и широкъ погледъ. Лозанъ се спрѣ малко за отдѣхване и радване на тази слънчева поляна. Конятъ наведе глава, за да щилне трева, но веднага колѣнчи и сведе гърба си така, че момчето се изхлузи седнало на тревата, а конятъ се изправи бързо и се разигра изъ поляната. Той сѣщо се радваше на слънцето, на поляната и от-

крития просторъ.

Лозанъ бѣше доволенъ, че конятъ не хвърли момчето на земята, а го сложи грижливо и го остави да поиграе изъ поляната. Конятъ тича и игра и после се запаса. Тогава Лозанъ го хвана, качи се и взе момчето отпреде си. Тѣ преминаха поляната и се скриха изъ гората. Следъ единъ часъ пѣтъ тѣ стигнаха до рѣка. Лозанъ спрѣ коня, слѣзе и го за-кара при рѣката да го напои. Додето конятъ пиеше, Лозанъ го плискаше по ония мѣста, дето се събираха мухи. На коня стана приятно и той се оттегли отъ рѣката, колѣнчи, сведе гърба си и изхлузи момчето на земята. Тогава нагази пакъ въ рѣката и затича изъ нея, като се прѣскаше съ вода. Той ту цапаше изъ водата, ту се джабурѣше, ужъ като че пие. Поигра си така и излѣзе на брѣга. Тогава Лозанъ го хвана, поизтри водата отъ снагата му, качи му се, взе пакъ момчето при себе си и потегли съ думитѣ:

— Умно конче имамъ.
Ст. Андрейчинъ

Красотитѣ на родната страна

Дрѣновскиятъ манастиръ

Всрѣдъ високи скали, въ които има вѣковни пещери, и надъ които се виятъ смѣли орли, е сгушенъ прочутиятъ Дрѣновски манастиръ. На 1876 година Бачо Киро тукъ е обявилъ възстанието и се е борилъ съ турцитѣ за свободата на родината.

Побързайте съ изплашането на абонаментитѣ и отчитането на сумитѣ! На неотчетенитѣ настоятели изпращаме вносни бележки, съ молба да внесатъ дължимитѣ суми. Подкрепете ни въ нашата трудна работа! Дѣлото на в. „Славейче“ е общо дѣло!

се напълниха съ трескавъ блѣсъкъ, ала тя не мръдна. Котенцето заподскача на припека край стената, погна една перушинка и дойде до човалитѣ. Чакъ сега настрѣхна цѣло и враждебно изпухтѣ. Тина го гледаше съ широко разтворени очи, нѣма, като омагьосана.

Козината на котенцето бавно се слегна. Опашката падна. То предпазливо задушка и учудено помисли:

— Защо ли не мърка тая голѣма мама?

Тина го притегляше съ очи. Когато то я наближи, тя положи приятелски предната си лапа. Котенцето се хвърли на нея. Тина я дръпна. Котенцето скочи пакъ. Тогава Тина превъртѣ, положи и замърда дългата си опашка. Котенцето сграби опашката съ преднитѣ лапички, притисна я съ глава и между осиротѣлата майка и малкия юнакъ почна невиждана игра.

Вратата се отвори пакъ. Изкочиха и замякуха и другитѣ котенца. Изъ задъ човалитѣ се обади братчето имъ. Двенкитѣ припнаха, но веднага отскочиха съ извити грѣбчета и прави опашки.

Братчето имъ дотича, хвърли се и събори едното. После спокойно побѣгна къмъ Тина.

Събореното го погна и мина край голѣмия звѣръ, който дори не го тупна сърдито, както правѣше понѣкога майка имъ.

При дветѣ братчета дотича и третото и едно живо кълбо се заваля въ краката на Тина, която треперѣше отъ майчинско вълнение.

Когато борбата почна да стихва, тя налага първото котенце, сниши се край кѣщи и го отнесе въ плѣвника. После пренесе и другитѣ, направи гнѣздо и внимателно легна връзъ откраднатитѣ синчета. Топлата грѣдъ се потри по влажнитѣ муцунки. Малкитѣ се впиха и мекитѣ лапички забутаха отъ дветѣ страни на запѣненитѣ устица.

Тинината уста се отпусна въ блаженна, майчина усмивка. Ала Маца вече тревожеше цѣлата кѣща.

— Тина ги е подредила. Какво сте гледали? — крещѣше чичо Павелъ.

Всички проклинаха и озлобено дирѣха злосторницата. Маца тичаше, мякукаше като безумна и по десетъ пѣти претърсваше всѣко жгълче въ кѣщи и по тавана. После скочи въ плѣвника. Когато замякука по гредитѣ подъ покрива, отъ гнѣздото изкочиха нейнитѣ хубавци, окичени съ

НАШИ ПИСАТЕЛИ

Димитъръ Шишмановъ

Роденъ е презъ 1889 година въ София. Сега е пълномощенъ министъръ въ Атина.

Димитъръ Шишмановъ е синъ на проф. Ив. Шишмановъ и писателката Лидия Шишманова и е отъ добритѣ наши писатели. Написалъ е книгитѣ: „Депутатъ Стояновъ“, „Хай-Лайфъ“, „Бунтовникъ“, „Странни хора“, драмитѣ „Кошмарътъ“ и „Панаирътъ въ Стародолъ“. Наскоро излѣже книгата му „Блѣнове край Акропола“.

Той пише и разкази за малкитѣ. На първа страница даваме разказа му „Мечето и Кочо“.

МОЛИТВА

Спи на топличко въ земята
мъничко зрънце,
въ снѣгъ унесено то чака
пролѣтното слънце.

И въ снѣга си, като живо,
зрънцето се моли:
Дай на насъ, на семенцата,
дай ни, Боже, сили.

Ний орача, за труда му
тежъкъ, непосилень,
щедро, Боже, да дариме
съ златенъ плодъ обилень.

Топло слънчице прати ни,
да ни сгрѣй съ усмивка,
да разтопи по полята
снѣжната покривка.

Да поникнемъ и покриемъ
нивитѣ съ тревички,
да порастнемъ и да цвѣнемъ,
класъ да вържемъ всички.

Георги Костакевъ

СМѢХЪТЪ Е ЗДРАВЕ

— Татко, намислихъ какво да ти подаря за именния день.
— Тѣй ли, я кажи!
— Една чаша за кафе отъ голѣмитѣ.
— Но азъ имамъ такава.
— Е, да, но преди малко я счупихъ.

случка

Като всѣко куче и котка, Маца и хрѣтката на чичо Павелъ не живѣха добре. Често зѣбнитѣ на Тина оскубваха Мациното кожухче, но и Мацинитѣ нокти не прощаваха на Тинината муцуна.

Следъ това сякашъ се помиряваха.

Ала се случи нѣщо, което ги раздѣли завинаги.

Една сутринъ въ Мацината пазва запълниха три пълни, шарени котенца. Децата ги настанаха заедно съ майката подъ дрешника. Тина видѣ то ва, много дни дебна да влѣзе въ стаята и ги разгледа отблизо, па току се отказа, защото я гонѣха.

После я намѣриха въ сламата съ три премръли кученца.

Мацинитѣ юнаци, отекли, като жѣмени отъ пчели, вече вирѣха опашки изъ цѣлата стая. Напраздно майка имъ ги пре-

насяше подъ дрешника. Напраздно ги плашеше съ Тина. Котенцата безгрижно се борѣха, високо мякукаха и дори излизаха на пруста.

— Прибирайте ги, хей! Зърне ли ги Тина, свѣршватъ! — предупреждаваше често и чичо Павелъ.

Ала Тина не мислѣше никакъ за тѣхъ. Нейнитѣ кученца едно по едно измираха. Когато изгуби и последното, тя кукна предъ кѣщи и зави тѣй жално, сякашъ, че е човѣкъ.

Така мина цѣлъ день. Маца не посмѣ нито за мигъ да напустне своитѣ непослушници. На другия день Тина се сви отчаяна и безмълвна задъ човалитѣ на пруста. Никой не я видѣ. Дори Маца отиде спокойно да донесе жива мишка за забава на своитѣ палавци.

Тогава на пруста излѣзе найедротото котенце. Тининитѣ очи

сламки. Маца се хвърли, като луда, но насреща се спушна Тина и така зави, че всички кѣщници полетѣха къмъ плѣвника.

И не повѣрваха на очитѣ си. Дветѣ майки се биеха на животъ и смъртъ за децата!

Чичо Павелъ се спушна, хвана Тина за ремичката и върна децата на истинската имъ майка. Ала това не помогна никакъ.

Тина крадѣше малкитѣ котенца и дирѣше подъ шумка тѣхната майка. Маца не можеше вече да излѣзе отъ кѣщи или да скочи отъ покрива. Отначало котенцата теглѣха къмъ нея, но после не вземаха никоя страна. Живѣха подъ дрешника, но бѣше весело и въ плѣвника. Сучеха отъ майка си, но и Тина ги хранѣше добре. Често пѣти сѣщинската майка мякукаше отъ крушата, а Тина се гонѣше съ рожбитѣ ѝ по двора.

Хората се извървѣха да гледатъ това чудо.

Най-последо отчаяната Маца напустна тоя домъ и Тина окончателно осинови нейнитѣ деца.

Жаждата за рожби излѣзе много по-силна отъ вѣковната вражда между тия две майки.

Борисъ Василевъ